

Hallo mensen, Roel Rat hier...

Zoals jullie inmiddels weten, zit ik hier tussen de ratten gevangen. Vorige keer gaf ik al aan dat ik wilde ontsnappen. Zoiets doe je dus niet alleen, daar heb je hulp voor nodig. Nu zit ik midden tussen de ratten en die schijnen best intelligent te zijn. Althans, dat weet ik nog uit mijn verleden. En dat 'menselijke' verleden is nu net mijn grote voordeel; ik kan nog nadenken en de situatie analyseren. En dat heb ik gedaan...

Om te beginnen heb ik mijn eigen rattenmaat eerst maar eens geprobeerd te benaderen. Op zich kunnen we het goed vinden hoor, er is geen ruzie. Ik zag ons meteen al samen ontsnapingsplannen smeden, maar kwam daar toch van een koude kermis thuis. Er viel in het begin helemaal niet te communiceren. Dat is iets wat je moet leren. En geloof me, communiceren in het 'rats', dat valt niet mee. Het heeft me heel wat tijd gekost om een klein beetje contact te krijgen. Wij mensen kunnen gewoon beginnen te praten en de ander pikt dat wel op. Nou, zo werkt dat niet hier. Nee... communiceren verloopt hier heel anders.

Dit blijkt een combinatie te zijn van alle geluidjes die je kunt maken (en dat zijn er verrassend veel) en hier of daar een beetje knabbelen, duwen en de mimiek hè. Ja, dat wist ik dus ook niet. Wij ratten hebben nou niet echt wat je noemt een gezicht, maar om te beginnen heeft iedere rat hier wel degelijk een andere kop! Daarnaast kunnen we ook heel kleine, maar na heel veel oefening, enigszins herkenbare gezichtsuitdrukkingen maken. En duwen hè...

Ik denk dat je mijn situatie nu het beste kunt vergelijken met het volgende: stel je gaat 's avonds gewoon slapen zoals je altijd doet. Dan word je wakker, maar niet meer thuis. Nee, je blijkt in Japan op het platteland te zijn wakker geworden. Je spreekt de taal niet en het enige dat je weet is dat je niet meer met Nederlands terecht kunt. Aan de mensen om je heen te zien, moet je je ergens in Azië bevinden. Je probeert met ze te praten, maar de taalbarrière blijkt enorm! En juist omdat er zoveel verschil tussen jou en de rest is, verliest de rest ook snel

z'n interesse. En onder die omstandigheid moet je leren communiceren. Nou, ik geef het je te doen!

Dus na heel veel proberen en op mijn bek gaan, soms letterlijk, ben ik uiteindelijk een beetje in staat gebleken wat van mijn ideeën over te brengen op mijn collega in deze kooi. Maar is hij nou gewoon een dom exemplaar of geldt dit voor alle ratten? Ik kan hem namelijk geen 'intelligentie' toedichten. En dan de concepten die ze hebben. Je kunt niet zomaar even vragen "zeg, weet jij hoe laat het ontbijt hier begint?". Nee, dat werkt niet. Het concept tijd is er niet. Er is dus ook geen verleden of toekomst. Er is alleen nu. Als onze verzorger het etensbakje verplaatst, gaat-ie, werkelijk waar, in de eerste instantie gewoon naar de plaats waar het bakje stond. Dus ik roep nog naar hem, wijs naar het bakje en maak gebaren (en dat valt niet mee in dit lijf), zodat hij weet dat ze het verplaatst hebben, maar nee hoor. Dat ZIE je toch? Nou nee dus, dat ziet-ie niet. Hij vindt het wel weer hoor, maar zoals ik al zei, om hem nou intelligent te noemen...

Ondertussen heb ik voor mijzelf al een aantal dingen opgevangen en bekeken. Als ik in onze kooi naar boven klim, kan ik tot aan het deurtje komen. Vandaar heb ik een redelijk goed zicht over de ruimte waarin wij ons bevinden. Ik heb zo al de nodige observaties gemaakt. Zo heb ik gezien dat we een team van drie verzorgers hebben. Zij hebben blijkbaar een schema opgesteld volgens welke wij in een bepaalde volgorde worden bekeken en gevoerd. Er wordt heel wat genoteerd! Daarboven hangend kan ik die volgorde dus mooi zien en volgen wat er gebeurt.

Ik heb mijn partner in mijn hoofd een naam gegeven: Jacco. Een echte naam werkt niet. Je kunt roepen wat je wilt, maar komen doet-ie toch niet. Wel kun je bepaalde geluiden maken waarop hij reageert. Dan heb je tenminste even oogcontact en kun je hem wat 'vragen' of 'vertellen'. Zo lukte het me zowaar, toen die voederbak verplaatst was, Jacco's aandacht te trekken en hem te 'laten zien' waar het nu stond. Hij was me dankbaar! Kijk, en dat zijn de kleine voorde- ringen die ik maak. Ik heb nog hoop dat het wat gaat worden. Het is ook het enige waar ik me aan kan vasthouden. Ik vergelijk het met dat Japan voorbeeld: ik kan nu eindelijk een patatje bestellen in het Japans. Maar wat heeft me dát alleen al een moeite gekost. De volgende stap wordt het bestellen van een colaatje erbij.

«